

ב"ה

ליוצא למלחמת בית דוד

החיות

ימות המשיח, עש"ה קרח | גיליון שישי

נ ק ו ד ת מ ל כ ו ת

"וזה קשור עם שינוי וחידוש (מופתי) במנהגו של עולם - רעש גדול ברעידת האדמה שקרתה לאחרונה במקום רחוק בעולם (והיהודים שהיו שם בודאי בירכו "עושה מעשה בראשית", ובמילא זה שייך גם אלינו), ונמצאים שם "נציגים" מאנשי הצבא של ארצנו זו - ארצות הברית והצילו את האנשים, הן יהודים והן לא יהודים, ממקום ההיזק. והצלה זו נעשית ההכנה להצלת כל בני ישראל ממעמד ומצב דגלות."

(דברי משיח ה'תנש"א ח"ד עמ' 214)

יחי אדוננו מורנו ודבינו מלך המשיח לעולם ועד

לחיים לחיים תמימים יקרים!

פרט מהשיבה:

לכל לראש עמידה בזמנים בעקביות וקפדנות: בשליחות אתה יודע שדבר הראשון והבסיסי זה לקיחת אחריות אישית. ואת הדבר הזה מחדירים בשמירת הזמנים באופן בלתי רגיל.

לימוד החסידות בשופי ובעיון - הדבר היחיד שמחדיר לשליח כי אין עוד מלבדו כפשוטו ממש! אכן כן! השליח הוא האדם שהכי זקוק להכיר ב'אין עוד מלבדו' כדבר בסיסי ומובן מאליו. ואת ההכרה הזו משיגים רק באמצעות לימוד חסידות בשופי ובמרץ.

לימוד הנגלה לעיונא וגירסא - כיום ברחוב קיימים עשרות רבות של ארגונים ושל מרצים ורבנים, אנשים רוצים לשמוע שיעורי תוכן מיהודי תלמיד חכם שיעניק להם את המירב. הנגישות כיום לתורה היא עצומה ולאין ערוך מפעם. שליח חייב להיות תלמיד חכם. נקודה. תלמיד חכם שמייצג את מלך המשיח זה שונה לגמרי מאיש פשוט של הבעש"ט שמייצג את המלך. שלא לדבר על לימודי הלכה שזה כורח המציאות בחיי שליחות. נכון, זה אולי קצת 'לא לשמה', אך ה'לא לשמה' הזה הוא 'לא לשמה' עמוק הרבה יותר מ'לשמה' של

אחרים...

וכמובן ההתוועדויות החסידיות. ההתוועדויות הללו מעמידים על הרגליים את הדור כולו! העושר העצום שיש בהתוועדויות אין באף מקום ואחרי החתונה אין הרבה זמן להתוועדויות כאלו. תפגשו שלוחים ותראו כמה הם מייחלים להתוועדות פשוטה כל שכן התוועדות עומק.

*

אם יש דבר שלא השתנה בישיבה משנות לימודי בה עד היום.. זה שמדברים על שליחות וחיים אותה. תמימים, תנצלו את הזמן! תשקיעו בשקידה והתמדה בלימוד התורה, בהתוועדויות, בשיעורי הרב גינזבורג ובהכל. וכן.. כמו שתמיד הגדולים אומרים "כשתצאו לשליחות תדעו להעריך את הדבר המדהים שנקרא תומכי תמימים ראשון לציון".

לחיים לחיים. יחי המלך המשיח.

בשיחה ארוכה שניהלתי לאחרונה עם אחד השלוחים הוותיקים בארץ הקודש - שאלתיו מה גרם לו לצאת לשליחות, וענה לי: "איך יכולתי אחרת? אחרי כל כך הרבה שיחות של הרבי שליט"א על חשיבות ה'שליחות' והקמת ופתיחת בתי חב"ד, לא יכולתי ללכת לשום כיון אחר". לרגע הבטתי בו וחשבתי לעצמי: 'טוב זה היה בזמנו, הוא זכה לשמוע זאת'. אך מיד התעשתי וקלטתי, הרי דברי הרבי מלך המשיח שליט"א 'חיים וקיימים לעד ולעולמי עולמים'.

המשימה הזאת לא השתנתה! גם היום בשנות הע'ינים השליחות נותרה בעינה ורק התחדשה והשתדרגה כאשר השער אליה הוא - קבלת פני משיח צדקנו. ומכיון שכך, היא צריכה להיות תכלית חיינו.

בדיוק כמו ילד קטן שכל חייו מעריך את עבודת הרופא ורוצה גם הוא להיות כך, וכששואלים אותו 'מה תעשה כשתהיה גדול?' עונה הוא ישירות - רופא. וכמובן שכל חייו מנווטים למטרה הזאת.. כך גם אנו.

למה הרבי משקיע בנו את השנים הטובות בתומכי תמימים אם לא בשביל זה?

תמימים! צריך להיות ברור לנו שמטרתנו היא לצאת לשליחות, להיות נרות להאיר ולהכין את העולם לקבלת פני משיח צדקנו, אבל בשביל זה צריך שאנחנו נדע שזה התכלית, שזה החיים וזהו זה - נועדתי להתמסר לשליחותו של המשלח!

ואיך עושים את זה...? כאן מגיעה העבודה שלנו, אין ספק ששליחות זו התמסרות גם כאשר נדרשת עבודה ומשימה קשה ולכן הרבי מעניק לנו את שנות הישיבה המדהימות שבהם נוכל ללמוד כדבעי ולינוק אווירה וחיות חסידית ואמונה יוקדת וכך נהיה מוכנים בבוא העת לצאת לשליחות המלך שליט"א.

היום כשאני גם 'שליח', ברוך השם, וגם עסוק בענייני הישיבה, אני מבין עוד יותר מפעם כמה כל פרט בחיי הישיבה תואם ומכין את התמימים לחיי שליחות. רואים שהנושא של 'נרות להאיר' שהטביע אותו מייסד תומכי תמימים כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נוגע ממש בכל

לימוד התורה

הוראות מתוך שיחות ה'דבר מלכות'

לגלות את ענינה האמיתי של הגלות

והשאלה היא: כיוון שכבר נסתיימו „מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות” - מהי ה„דרך ישרה” (הקלה והמהירה ביותר מבין כל דרכי התורה) שיבור לו האדם (כללות בנ"י) שגמר עניני העבודה כדי לפעול התגלות וביאת המשיח?

והמענה לזה - „כל שהיא תפארת לעושי' ותפארת לו מן האדם”:

„תפארת” - קאי על התורה („תפארת זו מתן תורה”), שמצד גודל מעלתה בכחה לחבר ב' התנועות דרצוא (קירוב ודביקות להקב"ה „תפארת לעושי'”) ושוב (המשכה למטה „תארת לו מן האדם”), שהאורות העליונים יומשכו ויתגלו בכלים (כנ"ל ס"ו), שעי"ז מתגלה ענינו האמיתי של הגלות (אורות עליונים), באופן שמושלל ענין הגלות כפשוטו, גאולה שאין אחרי' גלות (כנ"ל ס"ז-ח).

דבר-מלכות ש"פ תזריע-מצורע ה'תנש"א

הרבי מחייב

ובפשטות - התחדשות והוספה בלימוד התורה בלימוד התורה מתוך חיות ותענוג עד שמחדש חידושים בתורה, הן בנוגע לעצמו והן בנוגע להפעולה על הזולת, „העמידו תלמידים הרבה”, כידוע ש”כל איש ישראל יכול לגלות תעלומות חכמה ולחדש שכל חדש בתורה, הן באגדות הן בנגלה הן בנסתר, כפי בחינת שורש נשמתו, ומחויב בדבר” כולל ובמיוחד - התחדשות והוספה בלימוד והפצת פנימיות התורה שנתגלתה בתורת בחסידות, מעין ודוגמא ו”טעימה” מתורתו של משיח (”טועמי' חיים זכו”), שלכן עי"ז מזרזים ופועלים ביאת דוד מלכא משיחא”

דבר-מלכות ש"פ נשא ה'תנש"א

להוסיף

ולכל לראש - להוסיף בלימוד התורה „באימה וביראה וברתת ובזיע”, בידעו שבעת שלומד תורה ה"ז בהתאם לעשר כוחות נפשו, וגם - הוא אומר את ”דבר ה' ממש שנאמר למשה מסיני!”

דבר-מלכות ש"פ יתרו ה'תשנ"ב

דירה בתחתונים

”ויתירה מזה: גם כשעוסק בלימוד התורה, ש”עסק התורה . . הוא ג”כ ענין מסירות נפש ממש כמו בצאתה מן הגוף. . (תניא ספמ”א), הרי, ההתבוננות דדמס”נ היא רק הכנה בהתחלת הלימוד (ולכל היותר בכל שעה (שם)), אבל בעת בלימוד עצמו צ”ל דעתו ומחשבתו מונחת בפרטי הענינים שלומד בתורה כפי שנתלבשה בעניני העולם, ”המחליף פרה בחמור”, וכיו”ב.

/דבר-מלכות תצווה ה'תשנ"ב (הערה 93)

יש מקום לומר שענינו הוא לא כ"כ השלמה לנגנב אלא עונש על הגנב. יעוי"ש באריכות.

ועפ"ז אפשר להבין בדעת הרא"ש, ש'קרן' שייכת ל'שעת הגניבה' והיא תוצאה ישירה ממנה, וזה מובן בפשטות גם בלי לימוד מיוחד. משא"כ ה'קנס' הוא נוצר רק כתוצאה של בית דין 'העמדה בדין' המטילים את הקנס, ורק לזה צריך הוכחה מפסוק ללמוד על חיובו.

ואילו בשיטת רש"י ניתן להסביר לפי דברי הגר"ש שקאפ (דבריו הובאו בקובץ מפרשים של הישיבה עמ'..). כי גם ב'קרן' חלות החיוב הוא לאחר שבית דין מגלים כי אכן האיש גנב ורק אז מתחייב לשלם את הקרן, ולכן היה מקום לומר כי גם על קרן יתחייב רק כשעת העמדה בדין, ולכן לדעת רש"י צריך פסוק להוכיח שקרן משתלם רק כשעת הגניבה.

ואולי יש לחדש שיש נפקא מינא הלכתית בדבר באופן שבו אכן יהיה 'יוקרא', ואחרי 'העמדה בדין' כשיהיה בוא העדים (כדעת הרמב"ם) 'משיך להיות 'יוקרא' גדול יותר מאשר בשעת הגניבה.

לדעת רש"י הרי מכיוון שאין זה מצד סברא אלא גזה"כ הרי 'שלם רק לפי 'יוקרא' הראשון, אולם לדעת תוס' והרא"ש יתחייב לפי הסברא כ'יוקרא' הב'. ויש לעיין בזה ולא באתי אלא להעיר את לב הקוראים והלומדים.

/קטע זה, מוקדש להצלחת כל התמימים - חיילי בית דוד, ובראשם - פעילי ומפרסמי עצרת 'משיח בכיכר'

גופא אמר רב קרן כעין שגנב תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה כשעת העמדה בדין. מאי טעמא דרב? אמר קרא "גניבה וחיים" אמאי קאמר רחמנא חיים בגניבה? - אחייה לקרן כעין שגנב.

וברש"י (סדב) ד"ה 'אחייה': דאם גנב בהמה והוכחשה או הוזה משלם כשעת הגניבה, דכתיב חיים - החייהו לקרן של גניבה שיהא שלם.

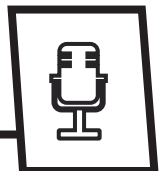
היינו שלדעת רש"י, הפסוק בא ללמד את עיקר הדין שהקרן משתלמת לפי שעת הגניבה. משמע מדבריו דללא הפסוק לא היינו לומדים מסברא שקרן משתלמת לפי שעת גניבה.

אולם לדעת תוס' (דיבור המתחיל 'גופא' סה"א), כל הלימוד של רב מהפסוק נדרש רק על חלקו השני שב'ד' וה' משלמים לפי 'שעת העמדה בדין'. עיי"ש. גם הרא"ש סבירא ליה שאין כל צורך ללמוד מפסוק שמשלמים קרן לפי שעת הגניבה כי דבר זה 'סברא הוא'.

ויש להבין מהות המחלוקת, ומה עומק הסברא, והאם יש נפקא מינא הלכתית למעשה?

ואולי אפשר לבאר כל זה על פי היסודות שלימד כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בלקוטי שיחות חלק ז' שיחה (ב') לפרשת ויקרא, ובה מבאר כי יש הבדל מהותי בין דיני 'קרן' לדיני 'קנס', שדיני קרן הם תוצאה ישירה ממעשה האיסור ומחוייבים ממנו כדי להשלים לנגנב את הנזק, משא"כ בקנס

דעם רבי'ס שפואן

מדריך? בן של הובי.

/דברי משיח ה'תנש"א ח"ד ע' 196

און נוגע איז זיין כבוד אויף מערערע טעג
ונוגע לכבודו ימים רבים
ביז אויפן גאנצן לעבן
עד לכל ימי חייו
פארלאזט ער זיך ניט אויף וועמען ווי און וואס
אינו סומך על אף אחד ושום דבר
נאר ער קלייבט אויס דעם שליח וואס ער איז בא אים
דער סאמע-באגלויבסטער שליח
אלא בוחר הוא את השליח הכי נאמן אצלו
וואס דאס איז אן אייגענער קינד,
שזהו אחד מילדיו
א זון אדער א טאכטער
בן או בת

בא' תמוז ה'תנש"א אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח שיחה לתלמידות המסיימות דבית רבקה, ולמדריכות דמחנות הקיץ תחיינה.
בקשר עם השליחות של המדריכות אמר:
איז דאך פארשטאנדיק
והרי מובן
אז ווי מ'זעט דאס בפשטות ובטבע,
כפי שרואים בפשטות ובטבע
אפילו בא ניט-אידן
אפילו אצל אינם יהודים
ווען א פאטער וויל דורכפירן א זאך וואס איז נוגע אים במיוחד
שכאשר אב רוצה לפעול דבר שנוגע לו במיוחד

שאינם שומרי תומ"צ לע"ע כי זה מה שגורם נחת לרבי, שתמים ישקיע שעות בשינון תניא ומשניות בע"פ בדור דעה רק בשביל להשיג כרטיס טיסה לרבי כי אין מצב שהוא יהיה בארץ בתקופת החגים, שתמים יעמוד כמה שיותר קרוב בתפילות ובהתוועדויות למקומו של הרבי במטרה להתחזק, להתפלל ולקוות לזכות לראות את פניו הקדושות של הרבי, לראות את כמויות התמימים ואלפי האנשים שעוזבים את ביתם ובאים לבית חיינו רק כדי להתראות, להרגיש ולחוש קרוב לרבי, לשמוע

משפיע שמתוועד ב 770 עד השעות הקטנות אודות כך שאנחנו דור הגאולה, לראות אותם רוקדים וקופצים בשמחת בית השואבה כל לילה כל הלילה בלי להתעייף, או מתנדנדים בדביקות בניגונים שלפני התקיעות.

איך יכול להיות שמשנה לשנה מספר האנשים והתמימים שמגיעים לרבי לתקופת החגים רק עולה וגודלת, כמויות האנשים שרוצים לשהות במחיצתו הקדושה, לעמוד בשביל לחכות ולצפות לכך שהרבי יכנס בכל שנה לתפילה.

איך יכול להיות שדווקא אצל הבחורים ואנשים שלא ראו את הרבי מעולם, ההתקשרות לרבי היא חזקה מאי פעם? שאברכים טריים לוקחים את האישה והילדים מתנתקים מהבית מהחברים מהקהילה רק כדי לפתוח בתי חב"ד בכל מני חורים בעולם הכל בשביל לקרב עוד יהודי ליהדות, לתורה ומצוות, ובעיקר לרבי!

כל זה לא יכול להיות כך סתם! כל המערכת הענקית הזאת לא יכולה להתנהל מעצמה!

חייב להיות שהרבי מנהל אותה, חייב להיות שהרבי נמצא איתנו פה חי בעולם בגוף גשמי עוזר לנו מדריך ומכוון אותנו בכל רגע ורגע ומציעד אותנו לגאולה האמיתית והשלימה!

יוצא לי לפעמים לשבת עם עצמי, להתבונן ולשאול איך זה יכול להיות שאחרי 24 שנה שבהם לא רואים את הרבי, לא שומעים את קולו הק' המבטיח 'הנה זה כבר בא', לא רק שחב"ד לא דועכת, אלא אדרבה גדלה חיה ותוססת יותר! במקום שחסידיים יבכו על מה שנראה לעיניי כחסרון, הם ממשיכים לצאת למבצעים ביתר שאת ויתר עז, מקרבים עוד ועוד יהודים, והכל מתוך שמחה ואמונה פשוטה ואמיתית שהרבי עומד להתגלות בכל רגע.

ועוד יותר, קם לו דור צעיר שלא ראה את הרבי מעולם, ובכ"ז הם מתקשרים אליו בקשר כל כך חזק ועצמי ובשבילם הרבי הוא כל חייהם.

לראות בחור שהולך עם כובע וחליפה גם בשיא החום כי אלו הם המדים של חיילי הרבי, לראות תומים שמנצל את שעות הפנאי שלו כדי להניח לעוד יהודים תפילין במקום להתעסק בדברים אחרים

כי זה מה שעושה נחת לרבי, לראות שתמים מגיע לסדר חסידות ביום שישי בזמן אחרי התוועדות ליל שישי חסידית ארוכה לתוך הלילה כי זה הסדר של הרבי, שתמים לוקח הלוואות כדי לקנות דגלים ולתלות אותם על עמודים רק כדי שכל יהודי ידע שיש משיח והוא איתנו כאן, שתמים מביא עוד מקורב לשיבה, לומד איתו שיחה או כותב איתו לרבי על כל בעיה או שאלה שיש לו, שתמים יושב ולומד שיחות ומאמרים בעל פה רק כי זה של הרבי, תמימים שהדבר הראשון עליו הם ידברו כשיפגשו יהודי ברחוב זה על משיח, שתמים יעלה לאוטובוס ויחזור לפני כולם את הדבר מלכות השבועי כדי שעוד יהודי יחשף לבשורת הגאולה ולהוראותיו של הרבי לכל אנשי הדור, שתמים במקום לצאת לטיולים עם חברים או המשפחה בקיץ הוא ילך להיות מדריך בקייטנה או שיעשה של"ה עם ילדים

החייל

/ סיפורו של 'תמים'

פרק שישי

יום ב' של חול המועד סוכות. 7:10 בבוקר. צונן.

הסוכה של 770. תור ללולב של הרבי שליט"א מלך המשיח.

נחום מרקוביץ ברגע של חסד לא מפסיק להוציא קורנפלקסים מכל זני ההכשרים. שוקן. תפוחים. בננות ואפילו מיץ תפוזים. בוקר חול המועד שנפתח בו צינור של שפע. אולי כי בלילה, בשמחת בית השואבה, התמימים רקדו שעתיים רצופות בגשם שוטף.

"רק אל תזרקו את הקליפות של הבננות ליד דלת הסוכה של הרבי", סונט מרקוביץ בתמימים, "בגוף גשמי או לא בגוף גשמי?"...

קבוצות קבוצות ישובים בסוכה הרטובה. פה לומדים מאמר. פה כמעט-רדומים. והנה קבוצת בעלבוסים יודעי-כל שבטוחים שהם הם שמנהלים את כלל ליובאוויטש. הם יודעים מי יותר מידי מוקצן והם יודעים מי לא שייך כלל לרבי. מביטים בעליונות על כלל יושבי הסוכה כשהם יושבים ולומדים מאמר שצולם במיוחד לקבוצה שלהם בלבד. 'אין כניסה לזרים' כאילו נתלה איזה שלט מעליהם.

פה ושם חודרים 'בטעות' למתחם הסוכה אנשי ה'שכונה' הותיקים שבאים 'רק' לקיים את מצוות נטילת לולב האישי שלהם בסוכה לפני תפילה במנין בזאל הקטן. הם מביטים בתמהון-בבוז-בהתעניינות-באהבה-ברחמים-בקנאה-בכמיהה על כלל יושבי הסוכה שנמצאים כאן כדי 'לנענע את הלולב של הרבי'.

קבוצה של ארבעה בחורים מתומכי תמימים עיבל, לייבוש קופרמן, מענדי משרקי, דוידי סגל, רועי יצחקוב, עומדים ביחד טרוטים, מזיעים ורטובים

ממקווה/זיעה/גשם ומחטיפים מבטים לעבר ר' זלמן - המשפיע האגדי של הישיבה, שהגיע במוצאי יום טוב סוכות 'צום רבי'ן'. הוא יושב בסוכה מכונס בתוך עצמו. חיזור מהטיסה מאי-שינה ואי-אכילה ומ'פאניקה חסידית' מה'זיבן און זיבציק'. הוא כמובן יושב עם מאמרים של הרבי מהר"ש "כמו שנוהג הרעבע שליט"א" ומצליח איכשהו לקרוא את הכתב-יד של ר' שמואל הסופר [הוא מקפיד הקפדה יתירה לא ללמוד ב'די נייע מאמרים'. אי אפשר לסמוך עליהם כלום. הוא שמע שהם נוגעים באותיות הקודש של הרביים וממילא חל עליהם הכלל של 'ספר שאינו מוגה' שאין להחזיק בבית, אז הוא לומד בכרך מאמרים ישן שעוד שמור עמו מימי בחרותו].

רגע. הוא לא נוטל את הלולב של הרבי? הוא בעצם גם לא טועם מאומה. הם מנסים לראות אם יעמוד בתור ללולב. בשביל לעמוד בתור כבר צריך להיות 770 למטה ולא בסוכה.

לדברי לייבוש קופרמן "משנה לשנה רואים שהתור ללולב של הרבי מלך המשיח גדל וזה ממש כמו בימים של אבא שלי שהתור מתפרס ומתפרס". 'המשיחיסטים מתחזקים', אומר לייבוש בידענות. ללייבוש זה עושה נחת רוח. אך המשפיע ר' זלמן רק מזועזע יותר ויותר "חיצון שבחיצונים! האומרים לחושך אור!... בוודאי צריך ליטול את הלולב של הרבי, וכי איזה לולב ניטול? הרי בחסידות מוסבר כי נטילת ארבעת המינים בסוכה היא המשכת המקיף לפנימי והצמח צדק מסביר בארוכה את ענין ההכאה על החזה עם ד' המינים. אז איזה מקיף תכניס ללב שלך? שקנית מאיזה סוחר בשוק? רק עם הד' מינים של הנשיא אפשר להמשיך מקיף בפנימי, אין לולב אחר! אין! אבער... אבער מ'דארף זען דעם רבי'ן בפועל ממש. כשעומדים בתור ללולב צריך לכוון

את ענין קבלת פני משיח צדקנו, שעומדים ברגע זה לקבל את הרעבע שליט"א. גם אם עוד שני אנשים לפניך בתור, עליך להיות בטוח בתכלית הבטחון, שכשאתה תגיע הרבי שליט"א יעמוד שם ממש כמו ב'נפלאות בכל'!"

מחוץ לסוכה נשמע קול ריקוד. ריקוד וניגון 'יחי' של כמה בודדים. אין מי שלא מרים גבה. "מי זה? לא הספיקו להם הריקודים כל הלילה?... כנראה החברה מתומכי תמימים עיבל, מי זה כבר יכול להיות". החבורה הבעלבוסית שמרוכות יחד ולומדת לא מסתפקת בהרמת גבה, אלא מאן דהו גברתן מתרומם... "נו? ביטול תורה... הגענו למלך המשיח בכדי ללמוד, לא לסיפורים של כמה שיכורים..."

בפתח הסוכה מול מאות עינים משתאות, נכנסים שני מתנדנדים כשהם מחזיקים דגל משיח.

המשפיע הנערץ ר' זעליג מחובק עם דביר נגבי - - -

אחריהם מדדה בלחץ 'הגבאי' ישראל כהן.

המשפיע ר' זעליג 'שפוך ממשקה' הוא מחבק ומנשק כל מה שזו וצורת, צוחק, בוכה, ושוב מחבק... ישראל כהן מנסה לקחת אותו לחדרו, אך הוא בכוח מחזיק את דביר נגבי ורוקד איתו ברחובות כבר שעה ארוכה. עכשיו הם בסוכה. בדרך למבצע לולב במנהטן.

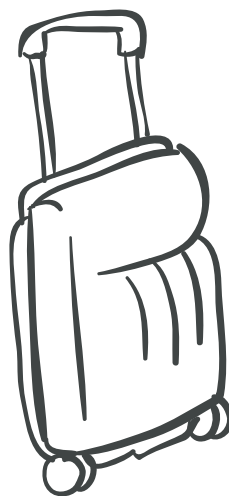
ישראל כהן מבוהל, ומספר מיד לחבורה כי כבר מ-3 לפנות בוקר ר' זעליג 'מתוועד עם דביר'. "הסיפור היה כך", אומר ישראל כהן בתחושת יודע-כל ללייבוש הסקרן, "ר' זעליג פגש את דביר בריקודים של שמחת בית השואבה. שם הוא רקד עם דגל גדול מאחרי תפילת מעריב, דווקא כשכל ה'שכונה' מגיעה. ובשעה 3 הוא המשיך לרקוד, ר' זעליג ניגש אליו ואמר לו בוא תנוח ונתוועד קצת. אך דביר סירב ולבסוף הם סיכמו שאם מחר ר' זעליג יילך איתו למנהטן מיד בבוקר לעשות מבצע לולב עם 500 יהודים, אז הוא מוכן להתוועד איתו. היתה התוועדות טובה, אפילו דביר נישק את ר' זעליג ואמר לו שהוא היה רוצה אבא כמוהו".

"דביר בחור מיוחד", אומר להם ישראל כהן

בהתרגשות מבוהלת, "ממש לא מה שחשבתי, אתם יודעים שבגיל 12 הוא התחיל לעשות בגרות כדי ללמוד רפואה, הוא עשה כבר את המבחנים במתמטיקה, אבל אז אבא שלו נהרג והוא התחיל לחזור בתשובה. הוא גאון. אתם לא יודעים עליו כלום. הוא מנגן בכינור כבר כילד. ר' זעליג אומר שעם קצת הכוונה אפשר לעשות אותו כלי מפואר. רק צריך דחוף לטפל בטרגדיה שלו מהמוות של אביו. לא טיפלו בו כלום. ר' זעליג אמר שהוא יקח אותו לידיים מהיום והלאה. הוא לא ראה אותו באור נכון בישיבה. הוא רוצה לנסוע איתו עכשיו למנהטן ליום שלם".

מיד לייבוש נדרך.

"ישראל, אתה שומע? אסור לתת לר' זעליג לנסוע! אסור!" בימים כתיקונם לייבוש קופרמן בז בליבו לישראל כהן. מיהו בכלל? עוד כלומניק שר' זעליג מקרב?

ר' זעליג בדרך זו השיב עשרות רבות של תמימים שכבר היו עם שני רגליים בחוץ. זו עבודת הקודש של ר' זעליג, הוא יחיד בתחום הזה בכל ליובאוויטש הענקית. אין מישהו גאון עצום כמוהו שיועד לחדור לכל פינה בלב של בחור בגיל ההתבגרות. יש כאלה שאומרים שהוא עושה זאת בהוראה ישירה מהרבי שליט"א מלך המשיח. אך זה לא מאומת. לייבוש יודע שישראל כהן זה אחד מאלו שהיו עם שני רגליים בחוץ וכל מה שר' זעליג הולך איתו כל היום זה רק לקרבו. לכן הוא לא מחזיק מישראל ואף מתרחק ממנו. אפילו אמא אמרה לו פעם ס'פאסט נישט' שתתחבר איתו...

אך הפעם מצד גודל השעה לייבוש הרגיש חובה לשוחח בידידותיות חצי-מעושה עם ישראל כהן.

דביר נגבי כבר היה מצוייד. בחוץ בתוך עגלה בצורה מסודרת עמדו בשקט חמשה סטים של ארבעה מינים, חבילת כרטיסי 'שבע מצוות' בכל השפות, אלפי כרטיסי משיח ובקבוקי מים.

עכשיו הוא בתור ללולב. ר' זעליג התיישב ליד שולחן והוריד את הראש על השולחן. כולו סחרחורת.

כשדביר סיים, הוא ניגש מיד לר' זעליג ואמר 'הרב? נוסעים עכשיו. הכל מוכן'. ר' זעליג הרים את ראשו

כולם שתקו והביטו. חלקם בהערצה במשפיע המסור שגם ברגע של אובדן חושים לא מפסיק להשפיע על תלמיד בודד, חלקם בבוז, וחלקם, כמו לייבוש סתם בסקרנות. כולם נעצו עינים בדביר איך הוא יגיב.

אך למרבה הפלא דביר שיתף פעולה:

"אז תן לי דרך, הרב. תן לי דרך מה אני צריך לעשות כדי להפסיק להיות ישות... אני רוצה לקבל מהרב, הרב הוא כמו... כמו אבא שלי" - - -

"יש ספר... שנקרא 'סדר היום'" אמר ר' זעליג בקושי רב. "תשאל את ראש הישיבה הוא מכיר את כל הספרים... אני יתן לך עכשיו סדר יום... תתחיל ככה..."

כלל ראשון... לך עכשיו עם לייבוש שיתן לך חולצה לבנה ומכנסיים מתאימות לך... אבל אל תהיה כמו לייבוש... רק תלביש את הבגדים של לייבוש... תיקח ממנו סבון ושמפו, לך למקוה ותסתבן שם ביחד עם כל הבעלבוסים שקמים בשעה הקרובה, ובאים למקוה אחרי קפה ועוגת קצפת..."

דביר תמה "אבל הייתי כבר במקוה ב749..." [וכשאמר 'סווען פארטי נייך' אמר זאת באקצנט אמריקאי טהור. האנגלית שגורה על לשונו כבר מילדות].

"אה... בברית ה'היפופוטמים', התחיל ר' זעליג לחזור לעצמו על הבדיחות הקבועות שלו. "גם היפופוטמים מתוועדים, אבל במקווה שלהם... כל אחד אומר לשני שהוא יותר יפה ממנו..." המושג 'התוועדות של היפופוטמים' היה ידוע בתומכי תמימים עיבל - זהו אחד ממאות הווארטים שרצים בין התמימים משמו של ר' זעליג. הוא מתכוון להתוועדות של מרצים שכל אחד יושב ומראה כמה שיחות הוא יודע.

"דבירוש... אחרי המקוה אתה הולך למנין ב770... להתפלל" [לרגע השתתק ותיקן את עצמו "המנין של הרבי..."]. תעמוד שם תתפלל עם כולם. אל תידחף קדימה, תעמוד ליד בימת הקריאה. שם עומדים הענווים האמיתיים. ב'קדימה' זה ישות... ישות... ישות..."

"לעמוד מקדימה זה ישות?" התפלא מענדי משרקי שהיה עד לכל המחזה, "לעמוד מקדימה זה ביחד עם הרבי שליט"א מלך המשיח... להיות ליד הרבי

הביט בדביר ואמר "דבירוש... אני רק בנאדם... בנאדם כשהוא ער כל הלילה ולוגם משקה, בבוקר הוא לא מתפקד... נכון הבטחת... אני מבטיח שאקיים. לא עכשיו..." ותוך כדי דיבור הוא הוריד את הראש מתחת לשלחן והחל להקיא מעט. ישראל כהן נדרך ותפס אותו. אך הוא המשיך במסירות ממש לשוחח עם דביר כשעיניו מתגלגלות "דבירוש אתה חסיד, חסיד אמת. רק תזכור שאתה לא יודע הכל. תכלית הידיעה שתדע שאתה לא יודע הכל".

דביר נדרך.

"הרב כבר סיכמנו. אני לא יודע הכל. אך מה שהמלך אומר כל חייל יודע - חייבים עכשיו לצאת למבצע לולב. זו פקודה. את זה אני כן יודע".

"אין 'כן יודע'! יש רק 'לא יודע'! תשאל את ר' זלמן ידיעת השלילה שלילה... שלילה" צעק ר' זעליג מסוחרר.

דביר חשב לרגע. ובאופן פתאומי נעמד על הספסל בסוכת 770, מאות עינים נדרכו... הוא לא הסתפק בספסל ונעמד על השולחן וקרא בקול:

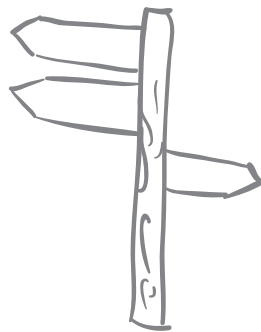
"אני חייל של המלך - דביר נגבי ממושב כרמים. אני לא יודע כלום. כלום. כלום."

לרגע אחד כל הסוכה נדמה. שקט. אפילו קבוצת הבעלבוסים יודעי-כל השתתקו והביטו בתדהמה ותמיהה למחזה הזה.

ר' זעליג חש ברע. צמרמורת ובחילות, אך הוא המשיך במסירות עילאית:

"דבירוש... אבל למה על השולחן? אתה כמו העניו של העיירה בסיפורים של הרבי הריי"צ? אתה צריך להראות לכולם שאתה לא יודע? לא יודע... יודע... לא יודע... תשכב מתחת לשולחן ותלחש רק לעצמך באוזן את זה... למה כולם צריכים לשמוע שדבירוש [וכשאמר את המילה דבירוש קולו נסדק והוא בכה לרגע] ישות. דבירי [כאן שוב נסדק קולו]... ישות... יש-אות... יש-אות... זה לא חסיד... זה מרצה אורחחחח...". כל מילה שאמר ר' זעליג נשמעה בכל הסוכה. כל מילה נאמרה קטועה ואיטית.

הסוכה כולה שתקה. אפילו ר' אפרים מיפעי שמגיש את הלולב הביט בתדהמה.

ליד המקלחות בודד. חלש. עייף. הוא לראשונה מרגיש עייפות כרונית. בעצם הוא כמעט לא ישן, הוא אפילו לא מתבונן במבטי רחמים והרמות-גבה פה ושם של בעלבוסים מאוסים למיניהם, הוא כאן רק 'בשביל להיות ביטול', כמו שהבטיח לר' זעליג.

כשהוא יצא מהמקוה הוא הצמיד את הדגלון לכובע שנתן לו לייבוש. היה זה הכובע הנוסף של לייבוש לדחיפות בתקיעות/הקפות וכמובן לריקודי שמחת בית השואבה. הכובע הזה היה נראה הרבה יותר טוב מהכובע של דביר המקורי.

משום מה לראשונה בהליכה לשחרית ב770 הוא הבין כי בעצם אף אחד לא מביט בו. עכשיו בבגדים של לייבוש הוא בסך הכל 'עוד אחד'. כשנכנס ל770 זה הכה הרבה יותר - מאות תמימים כבר היו במנין שהתחיל והוא נכנס כמרחף לעמוד בקרבת בימת קריאת התורה 'כמו שאמר ר' זעליג'.

הוא נטל סידור עברי-אנגלי מהבודדים שמצא וניסה להדביק את הקצב. הוא עוד אווז בקרבנות והמנין כבר ממריא ל'ישתבח'. מהמשפיע ר' זלמן הוא שמע כי במנין עם הרבי שליט"א מלך המשיח מתפללים במהירות כה גדולה 'כי שם הרבי מנהל את הענינים וכל התפילות מתקבלות מיד ונפעלות באופן מיידי'. עבודת התפילה כזו לא מצינו כדוגמתה, אצל כל אחד ממתפללי המנין ניתן לראות את מה שמוסבר במאמרים על ה'תפילה לעני' שכל כולו רק 'לפני הויה ישפוך שיחו' - 'אדני' שפתי תפתח' - אמירת האותיות של אנשי כנסת הגדולה שיוצאות כדרך ממילא מתוכיות פנימיות הלב היישר לעצמותו - "לפני הויה".

הוא חש עייפות איומה. הוא חייב לשבת. אבל, במנין של הרבי לשבת???

הוא ניסה להישען על מעקה בימת הקריאה אך אותיות התפילה 'רקדו'. משום מה הוא החליט לרגע לנסות 'להתבונן' בתפילה. הרי עכשיו הוא מבוטל לגמרי. אין 'דביר נגבי החייל' יש 'דבירוש',

שליט"א מלך המשיח בתפילה כמה שיותר קרוב. למה ר' זעליג אומר שמקדימה זה ישות". משרקי לא הבין אך כמו תמיד שתק. "ר' זעליג הוא מההנהלה וזה קודש קדשים. קדש קודשים".

ר' זעליג המשיך: "אחרי התפילה אתה הולך מיד עם כולם לסוכה של אש"ל מתיישב ואוכל מה שנותנים... עם כולם... כמו כולם, אתה שומע?.. אחרי האוכל אתה הולך לדירה שלך נשכב במיטה וישן לפחות שלש שעות ורק אז נוסע למבצעים כמו כולם למנהטן...

דביר היה בהלם.

מאז תחילת תשרי הוא היה ב'שחרית עם הרבי' אולי שבעה-שמונה פעמים, בשאר הפעמים הוא היה במבצעים. אחת הפעמים האחרונות שהיה בשחרית עם הרבי היתה ביום כיפור בבוקר. את תפילת כל נדרי ואת ברכת הבנים הוא פיספס. הוא היה במנהטן עד כמעט הדלקת נרות של כניסת הצום ואז נסע כמה תחנות עם הסבואי השאיר את הדברים והלך ברגל והגיע באמצע מעריב. ועכשיו ר' זעליג אומר לו להתפלל עם כולם?...

"עם כולם... כמו כולם..." המשיך למלמל ר' זעליג

כשישראל כהן תפס אותו כדי ללכת לחדר. כשהוא מתנדנד הוא עוד ניסה להצמיד עוד נשיקה לדביר. אך גופו כבר לא עמד בעומס.

* * *

9:20 בבוקר.

דביר נגבי לא התרחץ ביסודיות מאז שהגיע לתשרי. החולצות שלו מיושנות, חלקם ענקיות, חלקם צמודות לגמרי. מכנסי חאקי בלויות, בד מחוק, וכמה ציציות משומנות-קרועות-מפוצעות. 'ככה זה כשאינ אמא', אומר לייבוש בידענות.

עכשיו הוא עומד ב'מקווה מאיר' ולא מצליח להסתדר עם האמריקאים שממלאים את המקוה בשעה מתקדמת זו. כל הספסלים תפוסים. הוא נעמד

אז למה לא להתפלל קצת ב'עבודה'? אך הוא שם לב כי יתכן ומעולם הוא לא התבונן בפירוש המלות הללו.

כן, בתחילת הדרך כשהוא היה כמה חודשים בברסלב, היה שם איזה רב שאמר לו לנסות לראות שם הוי"ה בכל מילה של הסידור. הוא זוכר שמהו בתוכו אמר לו שזה לא נכון. באותה תקופה הוא כן היה מנסה לצייר את מילות התפילה בציור של שם הוי"ה. אולם מלבד זאת הוא לא באמת ישב להתפלל. בדרך כלל כשהוא מצטופף קרוב-קרוב ליד הרבי שליט"א מלך המשיח הרי כל כולו מרוכז במילות התפילה היוצאות בטיסת הליתן (בפעם הראשונה כשדביר שמע מהמשפיע ר' זלמן את המושג 'טיסת הליתן' הוא לא הבין במה מדובר, עד שמענדי משרקי שלח אותו לעיין בלקו"ת פ' שמיני על סודם של צדיקים שנמשלים לליתן. לפעמים היה נדמה לו שזה בעצם סוד התפילה הזו במנין של הרבי שליט"א) ובדביות בביטול כעומד לפני המלך דלעילא ודלתתא, אך עכשיו? ליד בימת קריאת התורה? המקום בו חלק מהמתפללים אפילו לא יודעים ש'הרבי כאן'...

כשהגיע הלל. הוא ביקש מאיזה אברך את הלולב, היה זה בדיוק אברכון אמריקאי קטנוני וקפדן שהחליט להשגיח בדיוק איך דביר עושה את הנענועים. היתה זו לו הפעם הראשונה שקלט שהוא לא באמת יודע מה עושים בנענועים של 'הודו... יאמר... יאמרו'... האברך לא הפסיק לתקנו ולרגע אף החזיק לו את הלולב והאתרוג ונענע איתו ביחד. דביר חש מושפל עד עפר.

דביר הגדול שעושה מבצע לולב עם חמש מאות יהודים ביום, עומד עייף ובודד ליד בימת קריאת התורה 'כמו כולם' ונעזר בחבדני"ק אמריקאי ממוצע לנענע לולב? "כנראה ר' זעליג צודק", הרהר דביר כשמוחו מרוקן ומעורפל, "אני סתם דבירוש... אפילו את מנהגי הנענועים בהלל אני לא יודע".

בסוף קריאת התורה הוא קלט שהוא בעצם מחכה שהתפילה כבר תסתיים, הוא רוצה לישון, אפילו על ספסל...

"לא! אני חייב להתפטר מהישות! אני לא ייכנע!" אחרי ריקוד היחי הוא יצא לחדר האוכל בסוכת

אש"ל.

מעולם הוא לא דרך שם. אבל עכשיו הוא במסע שהציב לו ר' זעליג - 'להיות כמו כולם'.

סוכת אש"ל היתה די מלאה ודביר חיפש מקום כשבידיו צלחת עם ביצה, קצת מיונז, מלפפון בינוני וארבעה פרוסות לחם 'ממש כמו כולם'. הוא ראה שולחן מלא בחסידים שמקום אחד ריק בו והתיישב. היתה זו קבוצת הבעלבוסיס יודעת-כל מהסוכה בבוקר...

הם הביטו בו בבזו מופגן. "שוב פעם באת להפריע? עוד פעם שתפריע לנו בשיעור תזכור אותנו... אתה חייל? הצחקת אותנו... אנו כולנו יוצאי יחידות קרביות ואנשי היי-טק יכולים להתוועד אתך ולעשות אותך בנאדם..."

דביר שתק. "אולי הם צודקים..."

בימים כתיקונם דביר היה נעמד בסיטואציה כזו על השולחן, מוציא את חוברת פתגמי גאולה ומשיח נעמד עם דגל משיח ומכריז בקול לא-לו 'מתורתו של הרבי שליט"א מלך המשיח בעניני משיח וגאולה', אך משהו בתוכו נחסם.

הוא רק רצה לסיים את האוכל במצוות ר' זעליג, ללכת לישון ולקום ושהכל יחזור כמו בכל יום...

בשקט ובהחבא הוא אמר את ברכת המזון, ויצא לחדרו.

עשר מיטות היו בקומת הקרקע של דירת אש"ל. עכשיו כולם מלאים בתמימים. חלקם ישנים מאתמול, חלקם ישנים מהיום. דביר עכשיו עומד להיות עוד אחד מהם. עד היום הוא היה נרדם על ספסלים בזאל הגדול והקטן ואפילו במרפסת של עזרת נשים... עכשיו בהוראת המשפיע הוא 'כמו כולם'. השעה היתה 12:30. הוא כיוון את השעון המעורר ל: 15:30. "השקיעה היא ב 7 בערב", הרהר דביר, "אני יספיק 3 שעות מבצעים במנהטן. אשתדל לעשות לפחות מאה יהודים וכך לא הפסדתי הרבה". הוא הביט לרגע בתמונתו של הרבי שליט"א מלך המשיח ומשום מה, לא כמו תמיד, סגר מיד את עיניו מבלי להצדיע... ומיד נרדם.

דמדומי אור. החדר חנוק. הוא חיפש את השעון המעורר...

דביר התעורר.

השעון הראה: 6:10 בבוקר. דביר ישן לראשונה מאז שהגיע לשיבת תומכי תמימים עיבל בחודש אלול - 17 וחצי שעות ברציפות - - -

אין לו נעגל וואסער... דביר לא ישן עם בחורים הכי הכי חסידיים כמעט בכל החדר אין נעגל וואסער... הוא רק רוצה לבכות. אך אפילו את זה הוא לא מסוגל. הוא רוצה רק לחזור לישון, אך הוא גם את זה לא מסוגל. טמטום הלב. טמטום המוח.

הוא מנסה להגניב מבט לתמונתו של המלך, אך משום מה הכל מעורפל...

יחי ומודה אני כל כך עצוב הוא לא זוכר שהיה לו, אי פעם! הוא נזכר כי באחד משיעורי ההלכה הוא שמע כי אם מנסים לטפס בלי לגעת ברצפה הרי שבלית ברירה אפשר ללכת יותר מארבע אמות בלי נטילת ידיים. הוא החליט כי הוא יתחיל לטפס על המזודות שבחדר ולא ידרוך על הרצפה וכך ינסה להגיע לכיור ליד השירותים בדירה. קר בחוץ.

בעצם אין לו לאן ללכת. הוא ישן אי שם ביוטיקא על איסט ניו-יורק. הרחובות די ריקים עדיין.

מרחוק הוא רק ראה גבר יהודי בשנות החמישים הולך גלוי ראש. בימים כתיקונם הוא היה רץ אליו ולא עוזב אותו עד שיניח תפילין או ינענע לולב. אך הפעם משום מה הוא רק התבונן בו. משום מה נדמה לו שהוא מכיר אותו. הוא מזכיר לו מישהו. כשהאיש התקרב והיה כמעט לידו דביר נרעד...

"זה לא אבא?" - - - דביר ניסה לגשת אליו... אך כשממש התקרב הבין כי הוא הוזה.

"אבא... אבא... אבא..."

מה פתאום הוא נזכר עכשיו באבא? אבא נהרג לידו כשהיה בגיל 12. עברו כבר שש שנים. הוא כמעט לא חשב על אביו עד היום.

עכשיו בדיוק אבא? מה זה קשור? ...אולי כי גם אבא

היה קורא לו בשם החיבה של ר' זעליג - 'דבירוש'... הוא השתרך לאיטו, הוציא את תמונת הרבי שליט"א מלך המשיח, הביט בה והתחנן:

"רבי... עזור לי... עזור לי... אני דביר... אני לבד... נכשלתי... נפלתי במשימה..."

כשהוא התקרב לאזור מונטגומרי השעה היתה קרובה ל-7:00 בבוקר, הוא ראה התקהלות של 'תמימים' סביב יהודי במרכז.

לא היה לו כוח להיפגש עם בחורים, הם היו נראים לו אולי מתומכי תמימים עיבל. הוא לא רצה שמישהו יראה אותו ככה. לרגע הוא ניסה לחזור על עקבותיו, אולם אז מתוך המעגל הוא שומע קול מוכר צורח:

"דבירררר דבירוש - - -

זה ר' זעליג! המשפיע!

תוך כדי צעקה ר' זעליג החל להתקרב לקראתו ואמר בקול לא-לו:

"דביר, אל תלך ממני... דביר... חיפשתי אותך... בוא נדבר..." - - -

ר' זעליג הדביק את דביר וניסה לחבקו, אך דביר השתחרר ובפנים מושפלות החל ללכת...

"הרב... הרב..."

הוא בכה.

"הרב... אני מבקש... כל פעם שאני מתקרב אליך [הוא ניסה להגיד 'הרב' אך פשוט לא הצליח] אני נפגע... הרב תעזוב אותי... מה עשיתי?... רק רציתי להיות חייל של הרבי..."

המשך יבוא

**"רבי... עזור לי...
עזור לי... אני
דביר... אני לבד...
נכשלתי... נפלתי
במשימה..."**

בייעודי הגאולה ישנם שני פסוקים שנראים לכאורה ו"צורה" - הסתכלות פנימית המבינה שהחיות מצד עצמם הם בריות בטלות של הקב"ה שרק ההעלם של הגלות עושה אותם רעים מבחינה חיצונית בלבד.

וזהו ההסבר לכך שבהמשך לפסוק "וגר זאב עם כבש" מובא ישר נתינת טעם לדבר "כי מלאה הארץ דעה את ה'".

כן, די להבדלי המעמדות שהיו בזמן הגלות, עכשיו כולם כולל החיות בטלים לה' בתכלית הגילוי והשלימות ומעוניינים אך ורק ב'לדעת' ב'מוחין דגדלות' שיש להם.

"וגר זאב עם כבש" - ספר ישעיהו, המבטא (לפי פסיקת החסידות שהיעודים הם כפשוטם) שלום בין החיות הטורפות לחיות הטהורות.

ו"והשבתי חיה רעה מן הארץ" - פרשת בחוקותי שמבטא אי קיום טוטאלי לאותם חיות.

הרבי שליט"א מלך המשיח מבאר שישנם שני היבטים לכל דבר: "חומר" - הסתכלות טכנוקרטית על הדבר - "אמרו לי, אני עושה" כתוב שבגאולה לא יהיו חיות טורפות, אז הם פשוט לא יהיו.

מה שאין כן!

הרב שניאור זלמן מליאדי

פעם הי' מאוס מאד החיצוניות ועד כדי שהיו מקללים משהו שהוא חיצון.

ובדור השביעי יש מאמר קצר ד"ה 'ולא יכנף עוד מוריך' תשכ"א שמדבר על מעלת החיצוניות, ומעניין שהד"ה כמעט הפכי מהתוכן של המאמר, וכנראה שהקשר הוא רק מצד שפסוק זה קשור לגאולה, ובגאולה יתברר ויתגלה מעלת החיצוניות כמ"ש בהערה באחת השיחות בספר בראשית נ"א או נ"ב, מעלת החזיר שיוחזר לקדושה ראשון מכל החיות רעות מכיוון שהוא מפריס פרסה היינו שיש בו מעשה בפועל ורק חסר בבירור וזיכון שזה התוכן של מעלה גרה, ולכן מכיוון שלע"ל המעשה עיקר לכן יתברר ראשון (ובימינו אלו שכפי המבואר בדבר מלכות וישלח נ"ב שעשיו כבר מבורר אז אפשר להתחיל לפעמים מהחיצוניות ואחרי המעשים נמשכים הלבבות, ואולי אפשר לומר שזה קשור עם תיקון ובירור הרע הנסתר).

הידעת?

א. בשיחת חג הפסח ה'תשמ"ח אמר הרבי שליט"א מלך המשיח: "לילך ברחוב או לעמוד בבית הכנסת בעיצומו של יום ולצעוק 'עד מתי' - היתכן שמשיח צדקנו עדיין לא בא ?! - הרי זה עניין ש"לא ראו אבותינו", (כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח חיך, ואמר:) "גם אני לא שמעתי זאת מאבי.. ובודאי לא מזקני.. ואף ממני עצמי לא שמעתי זאת לפני בואי לארצות הברית - אינני יודע הטעם לזה, אבל כך היא המציאות!" (מוגה)

ב. בעת נשיאותו של הרבי הריי"צ, זכה ר' אברהם פריז לחלק את "הקריאה והקדושה", ואת הכרוז "לאלתר לגאולה", לצידו של הרבי שליט"א מלך המשיח.

הרבי שליט"א מלך המשיח התבטא אז באוזניו: "אם נצליח להרגיז את העולם - עולם מלשון העלם והסתר - סימן שהצלחנו במשימתנו, ואם לאו - סימן שלא"